

IBDIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOINEA-RĂDUCANU, CARMEN

Binecuvântate ne fie dorurile / Carmen Voinea Răducanu. -

București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-202-1

821.135.1

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Binecuvântate ne fie dorurile

Redactor: **Odilia Roșianu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

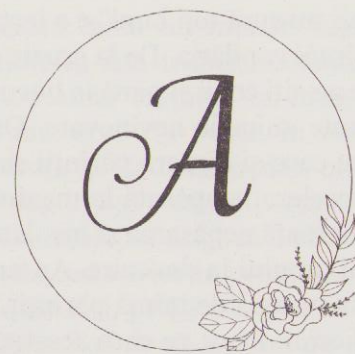
Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

pare, în majoritatea lor neînsuflețite. Oameni de toate felurile, fiecare urmându-și destinul, croindu-și anevios sau în tăcere Calea, mergând în liniște sau zgometos alături unii de alții.

În paginile cărții mele veți regăsi viața noastră, așa cum o știm sau pe care, cu dor, o păstrăm în amintiri, cea care adună zi după zi în colecția sa toate ființele bunului Dumnezeu, fiecare cu un suflet bine garnisit cu toate sentimentele, unele mai pregnante ca altele, dar la fel de adevărate precum lacrima și surâsul.

Vă las în compania poveștilor mele – ale poveștilor despre noi toți, de altfel –, într-un manifest antiipocrizie, care ne-ar ajuta să aflăm cât de frumoși suntem, de fapt, în totala noastră imperfecțiune, cât de buni chiar și atunci când uităm asta, ce minuni se ascund în inimile noastre și cum putem să atingem cea mai importantă realizare dintr-o viață de om: propria noastră cunoaștere și aspirația către ce este mai frumos și mai bun în noi înșine. Pentru că doar de noi depinde întotdeauna ceea ce primează: umbra sau lumina. Însă numai când conștiința noastră va ști să ne fie cu adevărat oglindă, chiar și atunci când ne pierdem în umbre, în marea colecție a sufletelor omeniești adunate laolaltă de Doamna și Stăpâna noastră absolută, a tuturor: Viața. În numele dorului de noi înșine, de adevăr, de Iubire, de trecut, de prietenie, de copilărie, de tinerețe, de frumusețe, de credință, de liniște și, în special, în numele dorului de oameni buni și drepti. În numele tuturor dorurilor. Și mai ales în numele dorului de noi înșine.

Vă îmbrățișează cu iubire,
a voastră Carmen Voinea-Răducanu

A lupta pentru o idee

— Nu, oamenii nu sunt toți buni. Nu sunt. Cândva, acest adevăr mi-ar fi descărnat inima. Mi-ar fi lăsat un suflet bolnav în mijlocul sternului, bănuiesc că acolo sălășluiește sufletul, acolo unde simt fiecare dezastru și fiecare durere pe care viața și oamenii mi le-au sădit pe cale în ronduri, șiruri, dreptunghiuri și pătrate frumos amenajate, precum straturile cu flori din grădina unde adastă în poartă Sfântul Petru cu cheile atârdate la chimir.

Cei mai mulți dintre voi mă veți combate cu îndârjire, spunându-mi că greșesc – și cât mi-aș dori să mă înșel doar dumnezeiescul meu cuget de ființă umană o știe! Dar eu o să rămân pe poziție și-o să neg cu obstinație că suntem toți buni și că doar unii, nu mulți!, s-au lăsat păcăliți și pervertiți de viața grea, de societatea nedreaptă și așa mai departe cu balivernele – și uite-așa au uitat drumul omeniei.

„Oamenii nu sunt toți buni” e o lecție pe care mi-a predat-o mai întâi copilăria. De la cruzimea cu care unii copii îi rănesc pe alți copii și până la bucuria cu care alții dintre ei chinuie animale nevinovate. Ori satisfacția și buna știință cu care-și disperă părinții sau bunicii. Care continuă cu accelerația apăsată la maximum în adolescență, de parcă toată nepăsarea și insolența s-au adunat în anii aceia ai omului în devenire. Ar face orice pentru ca să-și îmbolnăvească de inimă părinții, anulând, atotcunoscători, fiecare lucru pe care aceștia, cu eforturi, îl fac pentru ei. Și sunt răi. Cu ei înșiși, dar și cu alții, ca și când ar simți că se apropie vârsta maturității; însă în realitate nu-și doresc deloc asta, deși se dau a fi maturi, hotărâți, responsabili. Iar la tinerețe continuă să fie răi. Unii. Pentru că așa li se pare lor că sunt mai puternici, că au un atu în fața altora. Ori pentru că au senzația că li se cuvine o halcă mai mare din orice, mai mult decât merită cei din jur. Iar ca adulți, la fel. Ba chiar în plus, pentru că tăvălugul vieții deja le-a strivit în cale câte un vis, iar ei nu au apucat să se ridice de la pământ și de-acolo, de jos, unde au rămas una cu țărâna, viața se vede ca un uriaș ticălos pus pe a distruge tot ce-i apare în cale. Chiar de nu-i deloc așa. Iar neputințele nasc uneori monștri, țeș în jurul caracterelor slabe o plasă ca aceea de păianjen, dar dintr-un oțel foarte dur, în care salvarea rămâne prizonieră.

— Ți-am ascultat pledoaria, nu o să te combat, spunându-ți că nu ai partea ta de dreptate. Pentru că o ai, din nefericire. Dar nu-ți mai aduci aminte de basmele copilăriei, se pare. Binele învinge mereu în fața vicleanului și mult mai experimentatului Rău. Iar dacă oamenii nu se nasc neapărat buni, ei pot deveni astfel, pentru că liberul arbitru e la îndemâna lor, le-a fost dăruit întru mântuire și, să nu râzi, întru smerenie. Că nu e ușor să fii bun, asta vine la pachet cu multe renunțări și chiar

umilințe. Cu multă bună-cuviință în fața obrăzniciei, cu multă modestie în fața trufiei, cu toată cumpătarea în fața risipei, cu toată credința în Bine, în fața tiraniei Răului. Și mai cred că, poate, în lumea asta mai veghează și credința că Răul se va plăti undeva, în viața asta trecătoare sau în cea nemuritoare, care va să vină pentru fiecare. Oamenii pot alege să fie buni – asta e mai important ca orice, asta e lecția noastră, cea pe care va trebui să o învățăm aici, pe Pământ, ca să ne întoarcem iar, cândva, în Paradisul de unde Răul ne-a ajutat să fim izgoniți.

Un copil poate alege să fie bun dacă intervine puterea exemplului adulților care-i stau alături și a căror dorință de a-l crește obligatoriu frumos ar trebui să fie mai mare decât nepăsarea lor. La fel și pentru adolescenți, pentru tineri. Totul e ca în preajma lor să se întâmple mai mult bine decât rău.

— Ești naiv. Crezi că Binele e o alegere personală, și nu neapărat o genă care ne-a fost implantată de către Dumnezeu? Sau e câte un pic din toate? Numai că uiți esențialul: pe lume există oameni cu simțul Binelui sever amputat – și din gene, și din alegeri. Aceștia nu-l cunosc, așadar nici nu-l recunosc ca linie directoare în viață. Nici măcar în cea proprie, pentru că ajung să-și facă rău inclusiv lor înșiși, mâncându-și, exact ca scorpionii, coada plină cu venin, otrăvindu-se. Sunt oameni care s-au născut cu o adevărată vocație a Răului, sub o stea întunecată, stinsă, oameni pentru care drumul altora pe calea pierzaniei e un bine personal și aplaudă această reușită pe care și-o doresc și, dacă le stă în putință, dau și ei o mână de ajutor și o duc spre împlinire cu avânt și bucurie, cu toate pânzele sus.

— Oamenii sunt buni, nu insista. Nu mă convingi. Pentru că oamenilor nu le poți nega menirea de a fi buni, orice mi-ai spune, oricâte exemplare dedicate Răului ai

fi întâlnit pe drumul vieții tale. Că nu sunt toți așa, asta am admis de la bun început, dar nici nu poți afirma că proporția de Rău este copleșitoare, că, pusă în balanță dimpreună cu Binele, ar ține talerele la egalitate de șanse câștigătoare. Binele e primordial, e majoritar...

— Eroare! Răul e primordial, el a izgonit omul din Rai.

— Nu, Binele e primordial și nu s-a ivit odată cu omul, ci cu mult înaintea lui, la Facerea Lumii – cea care s-a născut din dragoste, din dorința de bine, de frumos, de lumină. Binele e cel care a stat la baza Creației, Binele e Dumnezeu însuși. Binele a fost dinainte de izgonire, dinainte de Rai, dinaintea Lumii.

— Dar omul? Cel izgonit din Rai nu era bun. Și nici urmașul lui, Cain supraviețuitorul, nu era bun – era un ucigaș. Omenirea nu s-a născut fără de păcat, pură și bună.

— S-a născut bună, dar a fost ademenită, momită, păcălită de Rău. Iar apoi iertarea lui Dumnezeu, prin Fiul Său, a fost spălarea sa de păcate. Și a redevenit bună ca la început, ca la nașterea ei din boțul de lut.

— Binele are o singură cale, cea de la care nu se poate abate. De la care a abdicat cu bună știință în fața Răului.

— Binele nu se predă, doar face câțiva pași înapoi, dar nu abandonează Drumul. Se mai oprește să-și tragă sufletul, îi mai lasă Răului răgazul să înțeleagă cine e cel mai puternic: cel care vrea să cucerească drumul destinat altuia sau cel care merge pe propria cale? Iar tu uiți mereu că acela care țipă mai tare, care se bate cu pumnul în piept și se agită cel mai mult nu înseamnă și că are dreptate...

Așa vorbesc, din când în când, Visătorul și Cincul, un fel de Abel și Cain ai zilelor noastre. Și care se recunosc mereu unul în celălalt, se intuiesc și se dibuie întotdeauna, chiar și atunci când fiecare stă pitit în cele mai ascunse și negre unghere. Atunci când se regăsesc față în față, se așază între oglinzi și umbre, între lumină și întuneric și polemizează fără pană și hârtie, scoțând pe rând, când unul, când celălalt, sabia dreptății personale. Fără de care n-ar exista nicio luptă, niciun învingător și niciun perdant. Fără de care n-ar exista niciun vis împlinit și niciun abandon în umilință. Fără de care n-ar exista nicio stea de atins, nicio prăpastie căreia să-i supraviețuim. Fără de care n-ar exista splendida și dumnezeiasca imperfecțiune omenească.

Ăl mai tare din parcare

Pe Inga o cunoscuse cu trei ani în urmă, unde oare, dacă nu pe litoralul Mării Negre? Unde altundeva puteai să le cunoști pe vestitele suedeze blonde și cu trupuri bronzate perfect, atunci când trăiai în România aceea din lagărul țărilor comuniste din estul Europei? Acolo unde le cunoșteau toți șmecherii ca el, dornici de o viață ușoară și mai bună în vestul Europei.

Nik – sau Nicholas, cum își spunea azi (spre deosebire de cum îl strigau acasă, Năică sau Culiță) – era un om fericit. Avea, în sfârșit, actele în buzunar, putea să plece din România oricând dorea și abia aștepta să o facă, să-i lase pe toți cu gurile căscate de invidie și să se care dracului din țara asta de țărani morți de foame.

Se săturase până peste cap de lipsa acelor lucruri foarte importante care l-ar fi făcut pe el fericit – adică de imposibilitatea de a avea doar haine colorate și la modă, femei frumoase și fără prejudecăți, distracție, libertate și băutură la discreție, plaje însorite vara și

LIBRIS | We know
books

pârții cu terase și vin fierț iarna. Și unde mai pui că își dorea și cât mai puțină muncă, era de părere că munca e doar pentru tractoare și auzise el că poți să stai și să huzurești bine-mersi din ajutorul de șomaj în Suedia și că nici nu te doare capul: te trezești când vrei și faci numai ce vrei, pe banii statului. Avea el vreo doi prieteni care se ocupau deja cu asta în Suedia și Germania și-i invidia cu toată puterea inimii lui, mai ales de când veniseră în vizită în România, în calitate de cetățeni ai țărilor respective, cu mașini frumoase rău, cu bani mulți și cu niște țoale prima-întâi, de shop, pe ei. Plus că cel mai tare turbase Culiță când văzuse cum picau fetele secerate ca popicele în fața lor, că, deh, doar nu erau proști să le zică nevestelor străine să vină cu ei când se duc acasă de... dor. Plus că alea munceau pe rupte, nu ca ei, care se întreceau între a freca menta și a culege dracilor bureți.

Să fie ăl mai tare din parcare, cam asta-și dorea de la viața Năică, cel mai mare dintre băieții unor gospodari de ispravă dintr-un sat de agricultori și grădinari din sudul țării. Crescuse cu sapa în spinare și ura din toată inima munca la câmp, unde ai lui îl luaseră de copil, îi era scârbă să care apă și să curețe grajdul animalelor ori să stea cu capul în jos și cu fundul în sus, la plivit straturile de legume din curtea casei părintești. Detestase întotdeauna să se scoale cu noaptea în cap și să se culce odată cu găinile, să mănânce mămligă cât e săptămâna de lungă ori fasole și cartofi, și doar duminica o bucată de carne, și aia mică. Dar cu ce să te alegi dintr-o pârlită de găină când sunt șase oameni la masă și din ea se fac trei feluri de mâncare? Așa că plecase ca din pușcă la oraș, luat de val și mai ales de vărul lui, sudor la un mare combinat, zicându-le celor de acasă că merge să se angajeze muncitor necalificat la vreo fabrică. De fapt, să scape de sărăcie și de ai lui, care nu

mai pridideau să-i vorbească de fetele din sat, gândind, bieții, să-l însoare mai repede și să-l vadă om serios, la casa lui. Sigur că, muncitor și slugă la oraș, nici asta nu era pe gustul său, dar cum nici școala nu i se lipise de suflet și nu avea decât zece clase, ce putea să facă?

Numai că la uzină, după vreo șapte luni de chin, trezit la fel ca acasă, la 5 dimineața, și muncind pe rupte, îi pusese Cel de Sus mâna în cap și scăpase de corvoadă după ce o cunoscuse la un semafor pe Cici, șefă la un mare depozit de alimente. Se mutase la ea din căminul de nefamiliști unde locuia, iar femeia, mai în vârstă bine ca el, divorțată și cu un băiat de 10 ani, reușise să-l angajeze magazioner la ea la depozit – pe bază de plocoane plasate acolo unde trebuie.

Așa că, la un moment dat, la cei 25 de ani ai lui, era deja pe drumul cel bun. Locuia într-un apartament cu patru camere, unde nu-i lipsea nimic, își luase permis de conducere, mașină mică avea la scară, mâncarea nu mai era o problemă, iar banii nici atât, că învățase toate mișmașurile stând lângă Cici, femeie de 40 de ani și unsă cu toate alifile comerțului socialist. Acum toată lumea-l respecta, ce mai, era un domn.

Numai că i se cam urâse de toate după trei ani de viață aproape conjugală: de antipatia băiatului lui Cici, care nu prea-l vedea cu ochi buni, de cicăleala lui Cici și de atitudinea ei mămoasă, de viața lui de robot lipsit de distracții – în afară de nunțile și botezurile din neamul lui sau al femeii. Voia mai mult. Pentru că putea mai mult, era sigur. Așa că la 28 de ani, după ce-și terminase și liceul la fără frecvență, tot pe bază de portbagaje pline cu mâncărică, nicidecum pe merite școlare, cel devenit între timp Nik s-a înhăitat cu niște băiețași de oraș plini de ifose și cu buzunarele goale, fericiți că și-au găsit un fraierică doldora de bănuți, care să le plătească ieșirile la cârciumi cu lăutari.

Și-atunci a început pentru el viața. Una ascunsă, ferit-a sfântul să fi aflat Cici, că zbura și din apartament, și din grațiile ei de șef de depozit, rămânând la fel de pârlit ca atunci când aterizase din praful de pe ulițele de la el, de la țară, direct pe asfaltul cam găurit al bulevardelor de la oraș. Numai că Cici, ca orice femeie îndrăgostită, făcuse o greșală esențială: în lăcomia ei de a avea cât mai multe bunuri materiale în familie – sigur, și la insistențele lui –, îi rezolvase lui Nik, la primărie, să primească o garsonieră dublă, de la stat, frumușică și ultracentrală, pentru că nu avea spațiu locativ personal. Or, asta a fost condamnarea relației lor la moarte sigură. Pentru că, după mai multe scandaluri iscate de nopțile în care acesta lipsea de acasă ca să petreacă prin baruri și restaurante cu neisprăviții lui de prieteni, fostul Culiță își aruncase într-o sacoșă de-un leu niște haine și se mutase la el acasă. Că acum chiar avea unde. Devenise independent.

Cici nu a lăsat lucrurile așa, atunci când a văzut că, după mai multe încercări nereușite de împăcare, omul ei tot nu se potolește. L-a momit cu o poziție mai bună la depozit, cu o călătorie în țările din blocul comunist, iar când a pierdut orice speranță, înțelegând că iubirea lui a luat sfârșit, i-a găsit un nod în papură și i-a desfăcut contractul de muncă, lăsându-l fără niciun ban. Degeaba s-a dus Nik la partid să o reclame că fură de rupe și să-i pună careva pielea în băț, femeia a fost mereu cu un pas înaintea lui. Cu un pas, cu multe relații și nenumărate portbagaje pline cu argumente mai mult decât convingătoare și satisfăcătoare.

Nik de muncă serioasă oricum nu mai avea chef, iar problema lui erau banii cei de toate zilele – și, mai ales, de toate nopțile –, deoarece tot ce strânsese la saltea, ferind de ochii vigilenți ai concubinei Cici, s-a dus pe copcă repede, că obrazul subțire cu chelțuială

mare se ține. Ideea e că nu mai avea cum să chefuliască până-n zori cu buzunarele goale, iar prietenii, până mai deunăzi sufocant de prezenți în viața lui, dintr-odată, nu știu cum se făcuse, dar nu mai erau de găsit. La aproape 29 de primăveri, Nik era ușor în plop și plopul... unde să fi fost, dacă nu în aer? S-a acuiat la un moment dat pe lângă o doamnă la fel de bine înfiptă în comerț precum Cici, dar era, se pare, la fel de bine înșurubată și când venea vorba despre bani, că-i ținea încuiați în portofel, cu șapte lacăte. S-a lăsat păgubaș și a tot colindat din damă-n damă, tot încercând să dea de o a doua Cici, dar n-a fost chip. Așa că s-a întors spășit și cu coada între picioare la ea, rugându-se în genunchi să-l ierte. Iar ea, inimă mizericordioasă și încă îndrăgostită, l-a primit înapoi, anunțându-l însă că la prima abatere de la programul impus îi dă un picior în dos de se duce de-a dura până la el în sat, să-l râdă și curcile.

Așa că mai de voie, dar cu siguranță mai mult de nevoie, Nik s-a făcut iar băiat de casă, cum era la începuturi, atunci când Cici îl salvase de uzină. L-a angajat femeia din nou la depozit, tot magazioner, că acolo era șpilul, de acolo venea banul gros, și toate păreau a fi din nou minunate. Păreau, pentru că lui Nik îi fulgerase între timp o idee sclipitoare: să cunoască o suedeză la mare, să o ia de nevastă și să se care într-o țară pe măsura ambițiilor lui. Culmea, chiar cu ajutorul lui Cici, căreia-i dezvăluise planul lui fabulos, mai ales că, odată ajuns în Suedia, după ce și-ar fi luat cetățenia, ar fi divorțat de blonda fără sare și piper și s-ar fi reîntors în țară să se însoare cu ea, Cici, iubirea brunetă a vieții lui, și ar fi plecat toți trei, inclusiv fiul, într-o țară civilizată, unde copilul ei ar fi avut în mod sigur un viitor strălucit.

La început, Cici s-a cam speriat de așa plan și vorbea despre asta în șoaptă, chiar și atunci când se